

„— Ти стой, азъ ще ида! — рекла теменужката.

„И тръгнала. Вървѣла, вървѣла, стигнала до едни скали. Тамъ се били събрали птичкитѣ на разговорка. Косове, синигери, врбци, кълвачи—всички говорѣли единъ презъ другъ. Теменужката се ужъ отбила да ги пита за брата си и за сестра си, но толкова се залисала въ разправията, че забравила, защо е тръгнала. И тамъ ѝ се толкова харесало, че останала да си живѣе подъ скалата. А лалето чакало, чакало, па си рекло единъ день:

„— Всички си отидоха, а мене оставиха. Нищо лошо не ще да имъ се е случило, ами сигурно сж намѣрили нѣщо по-добро, та затова се не връщатъ. А навънъ какво хубаво слънце грѣе! Да му се не нагледашъ! И азъ трѣбва да излѣза.

„Излѣзло и лалето. Кжде не дирило то брата си и сестритѣ си! Никжде ги не намерило. Надъ него летѣли птички: пѣели, чуруликали. Разказвали какъ погинало кокичето, какъ умрѣлъ минзухарътъ и какъ теменужката се заселила подъ скалитѣ.

„— Дали да вървя да намѣря сестрицата си? — питало ги лалето.

„— Късно е, — отвърнали птичкитѣ. — Скоро шъркелитѣ и ластовичкитѣ ще си отидатъ. Не можешъ намѣри сестра си. Кой знае кжде е тя сега! . . .

„И лалето постояло, погледало, па си отишло въ кжши. Щомъ заспало, завилъ надъ пръстената кжшица вѣтърътъ — оня зълъ вѣтъръ, който превърналъ въ ледъ минзухара и кокичето“.

Николай Райновъ.

